

Оповідки для недолугих пияків

КУПИТИ

Ці фантастичні оповідання були написані Мішелем Трамбле, коли йому було від шістнадцяти до дев'ятнадцяти років. Він зізнається, що написав ці новели, щоб утекти від реального життя. На думку автора, яку він висловлює у передмові, роки, вказані в кінці оповідань, неправильні. Ці дати радше відповідають часу, коли Трамбле переробив уже написані оповідки. Як зізнається сам автор, на нього вплинули Жан Рей, Едґар Аллан По та Г.Ф. Лавкрафт. На відміну від інших творів Мішеля Трамбле, «Оповідки для недолугих пияків» не проростають ні з тієї епохи, коли він їх написав, ні з території, де він живе, тобто з Квебеку. В історії, які спочатку можуть здатися реальними, вплітаються нереальні елементи, що й становить суть фантастичної оповідки.

ФАНТАСТИЧНІ ОПОВІДАННЯ

Мішель ТРАМБЛЕ
ОПОВІДКИ ДЛЯ
НЕДОЛУГИХ
ПИЯКІВ

Переклад Ростислава Немцева.

*«Видавництво Анетти Антоненко»
дякує Товариству розвитку підприємств культури Квебеку
за фінансову підтримку видання цієї книги*

*Anetta Antonenko Publisher
remercie de son soutien financier la Société de développement
des entreprises culturelles du Québec*

SODEC
Québec

Michel Tremblay

**CONTES POUR
BUVEURS ATTARDES**

BIBLIOTHEQUE QUEBECOISE

Мішель Трамбле

**ОПОВІДКИ
ДЛЯ НЕДОЛУГИХ ПИЯКІВ**

*З французької переклав
Ростислав Нємцев*

**ВИДАВНИЦТВО АНЕТТИ АНТОНЕНКО
ЛЬВІВ**

УДК 821.133.1(71)

T-65

Мішель Трамбле

Оповідки для недолугих пияків

Оповідання

З французької переклав Ростислав Немцев

Перекладено за виданням:

Tremblay Michel

Contes pour buveurs attardés

Éd. originale : Éditions du Jour, 1966

Publ. à l'origine dans la coll. « Les romanciers du Jour »,

Comprend des réf. bibliogr.

isbn 978-2-89406-134-3

© Leméac éditeur, 1996

© Bibliothèque québécoise, 1996, pour la présente édition

Ці фантастичні оповідання були написані Мішелем Трамбле, коли йому було від шістнадцяти до дев'ятнадцяти років. Він зізнається, що написав ці новели, щоб утекти від реального життя. На думку автора, яку він висловлює у передмові, роки, вказані в кінці оповідань, неправильні. Ці дати радше відповідають часу, коли Трамбле переробив уже написані оповідки. Як зізнається сам автор, на нього вплинули Жан Рей, Едгар Аллан По та Г.Ф. Лавкрафт.

На відміну від інших творів Мішеля Трамбле, «Оповідки для недолугих пияків» не проростають ні з тієї епохи, коли він їх написав, ні з території, де він живе, тобто з Квебеку. В історії, які спочатку можуть здатися реальними, влітаються нереальні елементи, що й становить суть фантастичної оповідки.

Усі права застережені. Жодну частину цього видання не можна перевидавати, перекладати, зберігати в пошукових системах або передавати в будь-якій формі та будь-яким засобом (електронним, механічним, фотокопіюванням або іншим) без попередньої письмової згоди на це ТОВ «Видавництво Анетти Антоненко».

Contes pour buveurs attardés © 1996, Leméac Éditeur et Bibliothèque québécoise (Montréal, Canada)
Toute adaptation ou utilisation de cette œuvre, en tout ou en partie, par quelque moyen que ce soit, par toute personne ou tout groupe, amateur ou professionnel, est formellement interdite sans l'autorisation écrite de l'auteur ou de son agent autorisé. Pour toute autorisation, veuillez communiquer avec l'agent autorisé de l'auteur : John C. Goodwin et ass., 839, rue Sherbrooke Est, bureau 200, Montréal (Québec) H2L 1K6.

ISBN 978-617-553-020-7

© Ростислав Немцев, український переклад, 2023

© «Видавництво Анетти Антоненко», 2023

Передмова

Від шістнадцяти до дев'ятнадцяти років я писав *Оповідки для недолугих пияків*, які тоді назвав *Готичними оповідками*. Значить, ці тексти народжувалися між 1958-м і 1961-м роками. Я ходив до середньої школи Сен-Станіслав, зі спеціалізацією в науках, ходи знай чому, якщо не мав жодних наукових талантів, а потім до Інституту графічного мистецтва (сьогодні коледж Аунстік), де вивчав свою майбутню спеціальність лінотипіста. Звичайно, я знав, що не створений ні для науки, ані для друкарні. Я потай мріяв стати письменником, та, на жаль, був упевнений, що цього ніколи не станеться, що закінчу я свої дні серед випарів розплавленого свинцю й друкарських фарб, може, і хворим на недугу лінотипістів — отруєння свинцем. Я писав будь-що і будь-де, щоб заспокоїти себе, щоб забути власні проблеми, все глибше сховатися у фантастичній літературі, ідеальній припарці для всіх не адаптованих до світу.

Після того, як відкрив для себе Жана Рея в колекції «Marabout», прекрасного бельгійського письменника, якого сьогодні забули, але який був на вістрі слави у п'ятдесятих і на початку шістдесятих років, я вирішив написати кілька невеличких есеїв, теж фантастичних, що дозволило б мені викласти свої думки й почуття, які турбували мене, юнака, в оповідках, — щоб це не призвело до якихось наслідків (так я тоді думав). З цього наміру народилися «Шибеник», «Жінка з парасолею», «Наперсток», «Ангус, або Повня — упир», «Повернення Вольфганґа» та «Диявол і гриб» — перші потуги зовсім молодого письменника,

який іще не знайшов свого шляху і ховався в уявному світі, щоб забути жах свого сьогodenня й нестерпного майбуття, письменника, котрий вивчає професію, яку ніколи не полюбить. Після Жана Рея, звичайно, були По, Гофман, а найперше мій улюблений Г.Ф. Лавкрафт, який вплинув на мої твори.

Дія цих оповідок відбувається в усі часи, за винятком наших, в усіх країнах, за винятком моєї, бо я тоді ще не був готовий зіткнутися з речами, які справді були важливими для мене, насамперед тому, що якраз був на шляху до того, щоб зруйнувати своє життя. Поворотний момент настав у 1965 році, і результатом стала п'єса *Les belles sœurs* («Родички»).

Та якщо придивитись, у цих перших текстах можна побачити деякі з тем, що потім з'являться в моїх п'єсах чи романах: гомосексуальність в «Ангусі», інцест в «Аменахем», соціально спрямована критика в «Дияволі й грибі», іронію в «Мосьє Блінку» або ж у «Наперстку». На свій захист скажу, що хоч і підсвідомо, але те, що варилося у мене всередині, знайшло спосіб виразитись і навіть, можливо, саме завдяки фантастичним оповідкам, де, як мені здавалося, я використовував лише свою уяву, а зовсім не те, що переживав щодня, хоча, якраз описуючи свої проблеми, мені вдалося їх позбутись.

У 1966 році Жак Ебер погодився опублікувати їх у престижному видавництві *Éditions du Jour*, але тексти ці було написано вже за кілька років доти, деякі навіть за сім чи вісім. Але, оскільки я вважав, що кожную оповідку має бути датовано — і майже через сорок років я все ще ставлю дати на всьому, що пишу, — я вирішив їх трішки «омолодити», щоб не видавалося, ніби молодий письменник двадцяти чотирьох років уже публікує старі речі. Тож роки, які стоять наприкінці майже кожної оповідки, не-

правдиві, але, і хай мені всі пробачать, я занадто лінивий,
щоб заглиблюватися в пошуки, які дозволили б виправити
дати написання.

Мішель Трамбле

1996 р.

Кінець безкоштовного
уривку. Щоби читати
далі, придбайте, будь
ласка, повну версію
книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ